(27)

காயம் பட்ட மாலை வானம்

"கலாஸ்ரீன்னு நீங்களே வச்சுக்கிட்டீங்களா? இல்லே உங்க அப்பா அம்மா வச்ச பேரா?"

"அப்பா அம்மா வச்சது ஆண்டாளம்மா'ன்னு, மூர்த்தி சார். அப்பா அம்மான்னா சொன்னேன்! எங்க அப்பாவை நான் பார்த்ததுகூட இல்லே. அம்மா வச்ச பேர்தான். சினிபீல்டுக்கு அது ஒத்துக்காதேன்னு நான்தான் கலாஸ்ரீன்னு பேரை மாத்திக்கிட்டேன். நான் ஃபீல்டுக்கு வந்தப்போ வாணிஸ்ரீ ரொம்ப பாப்புலரா இருந்தாங்க. நானும் அவங்க மாதிரி புகழ் பெறணும்'னு கலாஸ்ரீன்னு வச்சுக்கிட்டேன். என்ன பிரயோஜனம்?"

கலா சிரித்துக் கொண்டுதான் சொன்னாள். கசந்து கொண்ட சிரிப்பு. மெல்லிய சல்லாத்துணியைப் போல வருத்தம் அவள் முகத்தில் கவிந்தது. முதல் இடத்தைக் குறி வைத்து மூன்றாம் இடத்தில் வந்து நின்ற ஓட்டப் பந்தயக்காரனின் ஏக்கம் அது. மூர்த்தி அவசரமாகப் பேச்சை மாற்றினான்.

"அப்படியென்றால் கலாஸ்ரீ அவர்களே... தங்கள் மேனி அழகைக் காப்பாற்றுவது யானை மார்க் சோப்தான் என்கிறீர்களா?"

பொக்கென்று, கையிலிருந்து வழுக்கிக்கொண்டு பறக்கும் புறா மாதிரி சிரிப்பு அவளிடமிருந்து வெளிப்படும். அழுத்தமாகப் பூசிய உதட்டுச் சாயம் காரணமாகப் பளீரிட்டுத் தெரியும் வெள்ளைச் சிரிப்பு. ஒரு காகத்தைப் போலத் தலையைச் சற்றே சாய்த்துக் கொண்டு, சிங்கப்பல் தெரியச் சிரிக்கற சிரிப்பு.

மூர்த்திக்கு அவள் வருத்தத்தைச் சட்டென்று போக்கிவிட்ட நிம்மதி ஏற்பட்டது. கலாவை எப்போதும் சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி தோன்றுகிறது மூர்த்திக்கு. இது சமீப காலமாகத்தான்.

ஒரு தெலுங்குப் படத்தில் கலா. அக்காவாகச் சிறப்பாக நடித்ததை டைரக்டர் பார்த்திருக்கிறார். ஓர் அக்காவுக்கேற்ற சதைப் பற்றான உடம்பு அவளுக்கு இருக்கவே டைரக்டருக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது.

"மூர்த்தி, நம் படத்திலும் ஒரு அக்கா கேரக்டர் இருக் கில்லையா. அதுக்குக் கலாவைப் போடலாம்'னு தோணுது; போய்ப் பார்த்து 'பிக்ஸ்' பண்ணிட்டு வாங்களேன்."

மூர்த்திக்கும் கலாவுக்கும் இப்படிதான் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. தி.நகரின் கௌரவமான பகுதியில் அவள் வீடு இருந்தது. மணிபர்ஸ் மாதிரி அடக்கமான வீடு. ஹாலில் வசதியான சோபாக்கள். தவணை முறையில் வாங்கிய வாசனை, எப்படியோ வீசிற்று. விளக்குகள் அதிகப்பிரகாசமும் குறைவும் இன்றி மிதமாக எரிந்தன. சுவர் வண்ணம் இளம் பச்சையில் கண்ணைக் குளுமைப்படுத்தியது.

மூர்த்தி தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். தமிழ்ப்படம் என்றதும் கலாவுக்குக் கண்கள் விரிந்தன. கணத்தில் முகத்தில் ஒரு சந்தோஷம்.

"கதை என்னன்னு நான் கேட்டா, கோவிச்சுக்க மாட்டீங்களே?"

'எதுக்காகக் கோவம்?"

"இல்லே... கதாநாயகிக்கு மட்டும்தான் கதை சொல்வீங்க... என்னை மாதிரி இரண்டாம் தர நடிகை கதை கேட்டா திமிருன்னு சொல்வாங்க..."

மூர்த்தி கதையைச் சொன்னான்.

"குடும்பத்தைக் காப்பாத்த தியாகம் பண்ற அக்கா சப்ஜெக்டா? கடைசியில் லொக் லொக்குன்னு இருமிக்கிட்டே சாகிறாளா அந்த அக்கா..." என்று கேட்டாள் கலாஸ்ரீ சிரித்துக் கொண்டு.

"இருமாமலே சாகிறா..."

மூர்த்திக்கு அவள் மேல் ஏனோ ஓர் ஒட்டுறவு ஏற்பட்டு விட்டது. வாக்கியத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி மாதிரி, ஒவ்வொரு தரம் பேசி முடித்தபோதும் சிரிப்போடுதான் முடிப்பாள் அவள். முடியாமல், கூந்தலைக் காற்றில் பறக்கவிட்டுக் கொண்டு இருக்கிற அந்த பாணியா? முதல் சந்திப்பிலேயே தயக்கம் ஏதுமின்றிச் சரளமாகப் பேசுகிற அந்த வித்தியாசமா? மிக மெல்லியதாக, நாசிகளை மயிலிறகு கொண்டு தடவி விடுகிறாற் போன்ற

நாகரிகமாக அவள் உபயோகித்த மேனாட்டுச் செண்ட்டின் மணமா? எல்லாமும்தானே, அவள். கலாவையே அந்த அக்கா பாத்திரத் துக்குப் போடலாம் என்று டைரக்டரிடம் சொன்னான்.

முதல் நாள் படப்பிடிப்பில், வசனத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கப் போன மூர்த்தியின் கால்களில் அவள் விழுந்து கும்பிட்டாள். வீட்டில் மனைவியாய் இருக்கும் சுமதியைத் தவிர, வேறு யாரும் அவன் கால்களில் விழுந்து கும்பிட்டதில்லை. அவனுக்கு வேர்த்துப் போய்விட்டது.

"இதெல்லாம் எதுக்கு...?"

"நீங்க இப்ப என் குரு ஸ்தானத்தில் இருக்கீங்க மூர்த்தி சார். அதுக்குத்தான்—"

வசனத்தைச் சொன்னான். சமையல் அறையிலிருந்து அக்கா வெளிப்பட்டு, 'நீங்க நல்லா படிச்சு, நல்லா வேலைக்குப் போயி, நல்லா சம்பாதிக்கணும். அதுதான் என் இலட்சியம்' என்று தன் தம்பி தங்கைகளைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். முதல் நாள் படப் பிடிப்பில், முதல் டேக், மங்களகரமான வசனத்தோடு மூர்த்தி ஆரம்பித்ததை டைரக்டர் பாராட்டி விட்டு, கலாவின் பக்கம் திரும்பி, "முதல் ஷாட் முதல் டேக்கிலேயே ஓ.கே. ஆகணும்" என்று விட்டு, ஒத்திகைக்குப் போனார்.

கலா, ஒத்திகையில் ஒழுங்காகச் செய்தாள். டேக்கின் போது தான், அவள் திறமையும் அனுபவமும் வெளிப்பட்டன. சமையல் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட கலா, சரியான இடத்தில் நின்று, ஆர்க்லேம்பின் வெளிச்சத்தைத் தன் பக்கவாட்டு முகத்தில் முழுசாக வாங்கிக் கொண்டு, தரையில் உட்கார்ந்து பாடம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் தன் தம்பி தங்கைகளைத் தலையைக் குனியாமலும், தரையைப் பார்க்காமலும் இடுப்பளவு உயரத்தில் பார்த்து, லேசாகக் கிளிசரின் இல்லாமலேயே கண் கலங்கி வார்த்தைகளைத் தகுந்த இடைவெளிகளோடு ஒடிக்காமல் வெளிப்படுத்தினாள். ஷாட் முதல் டேக்கிலேயே ஓ.கே. ஆயிற்று.

கேமராவும், விளக்குகளும் கோணம் மாறுகிற இடை நேரத்தில், மூர்த்தி கலாவிடம் சொன்னான்.

"கங்கராட்ஸ்... ரொம்ப நல்லா பண்ணீங்க!"

கலா அவனை ஆழ்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சொன்னாள்:

"ரொம்ப தேங்க்ஸ் மூர்த்தி சார்... என்னையும் பாராட்டற முதல் ஆள் நீங்கதான் சார்... ரொம்ப நன்றி..." என்றாள். அழுது விடுவாள் போல் இருந்தது.

இரண்டாவது ஷெட்யூலுக்காக, ஆந்திர எல்லையை ஒட்டிய ஒரு கிராமத்துக்குப் படக் குழு சென்றிருந்தது. கலா தன் அண்ணனுக்கும் சேர்த்து டிக்கெட் வாங்கச் சொல்லியிருந்தாள். வாங்கவும் பட்டது. கடைசி நேரத்தில் 'அண்ணன் வரல்லையேன்னு வருத்தமா?' என்றான் மூர்த்தி.

கலா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். மாலை ஆறு மணிக்கு ஷூட்டிங் முடிந்து இரவு சாப்பாட்டுக்கு முந்தைய சில மணி நேரங்கள் மூர்த்திக்கும் கலாவுக்கும் பேசும் நேரமாக, சந்திக்க, தனித்து உலாவ உகந்த நேரமாய் வாய்த்தது. இருவருமே அந்த நேரத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

"அண்ணனா?" மீண்டும் அவள் சிரித்தாள். பாறையில் உட்கார்ந்து, முகத்தை முட்டியில் புதைத்த வண்ணம் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

'வாணிஸ்ரீ மாதிரி ஜொலிக்காது. தோற்றுப் போன வாழ்க்கை... பட அதிபர்கள் எனக்கு எனக்கு என்று கால்ஷீட்டுக்குக் காத்திருக்கப் போகிறார்கள் என்கிற பிரமை... இவனிடம் எதை எப்படிச் சொல்வது...' வானம் காயப்பட்டு இரத்தம் சிந்திக் கிடந்தது. முகத்தைத் தொடைகளில் புதைத்துக் கொண்டாள். முதுகு அதிர்ந்து குலுங்கியது. மூர்த்திக்குச் சொரேல் என்றது. ஒருவாறு ஆறுதலாகி அவளே சொன்னாள்.

"அவன் என் அண்ணனில்லை, மூர்த்தி."

"அண்ணன்'னு அன்னைக்கு முதல் நாள் உங்க வீட்டுக்கு வந்தப்போ அறிமுகப்படுத்தினீங்களே."

"அப்படித்தான். அவன் எனக்கு ஒரு பாதுகாப்பு. நடிகையா இருந்தா என்ன. ஒரு பெண் ஓர் ஆணோட பாதுகாப்பு இல்லாம வாழ முடியாதே..." வாழ அனுமதிக்கிறதும் இல்லையே..."

"பின்னே, அவன் யாரு..."

"இப்போதைக்கு நான் அவனுக்குச் சொந்தம். எப்படியோ நான் அவன்கிட்டே சிக்கிட்டேன். மீள வழி தெரியல்லே. இந்தப் படம் நல்லா ஓடி..."

"நல்லா ஓடி....?"

கலா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"அப்புறம் சொல்றேன் மூர்த்தி..." என்று விட்டு எழுந்து கொண்டாள். வானம் காயம் ஆறிச் சமனப்பட்டுக் கிடந்தது. எங்கோ ஒரு பிறை அசட்டுத்தனமாக வெளிப்பட்டது.

"நீங்க ஏன் ஓங்க ஓய்ப், குழந்தைகளை மெட்ராசுக்குக் கூட்டி வரல்லே மூர்த்தி சார்?"

"வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னை சார் சார்னு சொன்னா, நான் எப்படிக் கூட்டி வர்றது?" "இந்தப் படம் நல்லா ஓடி..."

"ஓடி...?"

"ஓடினா நம்ம யூனிட்டுக்கு தொடர்ந்து வேலை கிடைக்கும். அப்போ கூட்டி வரலாம்'னு இருக்கேன்..."

"சரி மூர்த்தி சார்..." என்று விட்டு அவள் ஓடினாள்.

படம் முடியும் நிலையில் இருந்தது. ஹோட்டல் வாஞ்சியில், முதலிரவுக் காட்சிகளுக்கென்றே அலங்காரம் செய்யப்பட்ட அறையில் படப்பிடிப்பு இரவும் பகலுமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. சாயங்காலமே கலா சொன்னாள்:

"மூர்த்தி, டைரக்டர் ரூம் சாவியை வாங்கி வச்சுக்குங்க... இரவுச் சாப்பாடு நம்ம ரெண்டு பேருக்குமே வீட்டிலேந்து கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கேன்; சேர்ந்து சாப்பிடணும்" என்றவள், கொஞ்சம் நெருங்கி வந்து, "டைரக்டர் சாவி தரமாட்டார்'னு தெரிஞ்சா, தனியாகவே ஒரு ரூம் போட்டுடுங்க" என்றாள். சில நிமிஷங்கள் கழித்து, 'உங்களோடு நான் கொஞ்சம் பேசணும்' என்றாள் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு.

மூர்த்திக்குச் சில்லென்று வயிற்றில் ஐஸ் கட்டிகள் இறங்கின. பாதம் தரையில் பாவாததை உணர்ந்தான். தொண்டையில் நீர் வற்றிப் போய்விட்டது போல் இருந்தது. தண்ணிர் குடித்தான். உடம்பெங்கும் ஒரு பரவசம் ஓடித் துளிர்த்தது. அது ஓர் அழைப்பு என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. அவனை ஒரு பெண், ஒரு சிநேகிதி, முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொள்கிற சுவீகாரம். இந்த வழியாலும் ஒரு பெண் ஓர் ஆணுக்குச் செய்கிற கௌரவம்.

"நான் ரெஸ்ட் எடுக்க முடியாது. நீங்க ரூமுக்கே சாப்பாடு கொண்டு வரச் சொல்லிச் சாப்பிட்டு, கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்

கிட்டு வந்துடுங்க" என்று டைரக்டர் சாவியைக் கொடுத்து விட்டார். கலா வீட்டிலிருந்து உணவும் வந்தது. அவள் அவனிடம் சாவியை வாங்கிக் கொண்டு, "சீக்கிரம் வாங்க" என்று கிசுகிசுத்து விட்டுப் போனாள்.

மூர்த்தி சஞ்சலப்படத் தொடங்கினான். ஓர் இனம் புரியாத அச்சம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஏதோ ஒன்று அந்த அறைக்குச் செல்வதினின்றும் அவனைத் தடுத்தது. திடீரென்று குழம்பிப் போனான். நிகழ விருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. அதை எதிர் கொள்ளும் தைரியத்தை இழந்தவனாகி, டைரக்டர் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். இருட்டைக் கண்டு பயப்படும் குழந்தை போலத் தன்னைச் சுற்றிச் சிலர் இருக்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு.

"சாப்பிடல்லியா..." என்று கேட்டார் டைரக்டர்.

"பசியில்லை..."

"வரீங்களா ரெண்டு பெக் விஸ்கி சாப்பிடுவோம்."

"வேணாம் சார். வேலை நேரத்தில் சாப்பிடக் கூடாது. பெண்கள் கிட்டே போய் வசனம் சொல்லித் தரணும், அவங்க தப்பா நினைக்கக் கூடும். மரியாதை போயிடும்..."

ரூம் பாய் வந்து, "மூர்த்திங்கிறது யார் சார்" என்றான் கூட்டத்தைப் பார்த்து. இவன் எழுந்து போனான். "அந்த அம்மா 151க்கு உங்களை உடனே வரச் சொன்னாங்க சார்" என்று கூறிவிட்டுப் போனான்.

மூர்த்தி மீண்டும் வந்து டைரக்டர் பக்கத்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, வசனங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். எழுத்துக்கள் நெளிந்து நெளிந்து சென்றன. மூளை வேலை செய்வதை நிறுத்தியது போல் இருந்தது. நிமிஷங்கள் யுகங்களாய்க் கரைய, கலா வந்து சேர்ந்தாள். சாவியை வாங்கிக் கொள்ளப் போனவனிடம், "இப்படி வாங்க, ப்ளீஸ்" என்று குரோட்டன்ஸ் ஜாடிகளின் பக்கத்தில் போய் நின்றாள்.

"என்ன சார் இப்படி என்னை ஏமாத்திட்டீங்களே" பாதி கடித்த ரொட்டி மாதிரி வளர்ந்திருந்த நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் மூர்த்தி. அவன் கண்களைப் பார்த்து, "என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார்" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

அடுத்த ஷாட்டுக்கான வசனத்தைச் சொல்லக் கொஞ்சம் தயக்கத்தோடேயே கலாவை அணுகியவனுக்கு ஆச்சர்யம் காத்தி

ருந்தது. துடைத்துவிட்டாற்போலப் பளிச்சென்று கொஞ்சமும் வித்தியாசம் இல்லாமல் அவனை வரவேற்றாள் அவள்.

மாலை நான்கு மணி அளவில் படப்பிடிப்பு முடிந்து தேங்காய் சுற்றி உடைத்தார்கள். மூர்த்தியே நின்று கலாஸ்ரீயின் கணக்கைத் தீர்த்துப் பணம் வாங்கிக் கொடுத்தான். பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, கைப்பைக்குள் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த வள், அவனைப் பார்த்து உதடுகள் துடிக்க அழத் தொடங்கினாள். பொங்கிக் கொண்டு வந்தது அழுகை.

'கலா ப்ளீஸ் வாங்க...'' என்றவாறு மொட்டை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

"மூர்த்தி சார்... எந்தக் கம்பெனியிலும் இப்படி என்னை 'பிரன்டிலியா' நடத்தினது இல்லை சார்... அதுக்கு உங்களுக்குத் தான் நான் நன்றி சொல்லணும். புக் பண்ண மூணாம் நாள்'லேந்து கம்பெனிக்காரங்க வீட்டுக்கு வருவாங்க... நீங்க ஒரு நாள் கூட என்கிட்ட தப்பா நடந்துக்கிட்டது இல்லை. அன்னைக்கு உங்களுக்காக ரூம்ல காத்துக்கிட்டிருந்தேன். அப்ப கூட நீங்க அதை 'யூஸ்' பண்ணிக்கலை. நான் உங்ககிட்டே சொல்ல நினைச்சது இதுதான் சார்... நான் உங்களுக்கு மனைவி ஆகி, உங்களோட பாதுகாப்பில் வாழணும்னு ஆசைப்பட்டேன். உங்களுக்குக் குடும்பம் இருக்கிறது எனக்குத் தெரியும். நீங்க ஒரு ஜென்டில்மேன் சார். நீங்க எப்ப வேணாலும் என் வீட்டுக்கு வரலாம். அவசியம் வரணும். நீங்கதான் என்னோட ஒரே பிரன்ட்..." என்றவள், முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழத் தொடங்கினாள்.

அழுது ஓயட்டும் என்று அவன் இருந்தான், அவளும் ஓய்ந்தாள். 'ரொம்ப நன்றி மூர்த்தி சார்... நான் வர்றேன். இப்ப உங்க முடிவைச் சொல்ல வேணாம்... என்னைக் காப்பாத்துங்க' என்று விட்டு, இரண்டிரண்டு படிகளாக இறங்கிச் சென்று, கம்பெனிக் காரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

1985